

Thân ái tiễn thê

An Nguyệt Nhã

Đam mỹ, ngắn, 1x1, gian manh công, tiểu bạch dương thụ, pink, HE

Quà tặng 20 -10.

Nhã chúc mọi người một ngày 20 thật hạnh phúc, ngập tràn niềm vui và thu được nhiều quà ^^

HAPPY WOMAN'DAY

1.

Ở một ngã tư đường phồn hoa náo nhiệt, có một con ma men say rượu phát điên, mọi người xung quanh đều bị kẻ điên này dọa cho chạy mất, ai cũng tránh xa.

Nếu không phải là đang say rượu phát điên, áo quần đầu tóc loạn thất bát tao hỗn độn không chịu nổi, chiếu theo khuôn mặt, tuyệt đối sẽ là suất ca mê đảo chúng sinh.

Con ma men cầm lấy chai rượu quơ tới quơ lui, gặp người là bắt, trong miệng không ngừng nỉ non.

“Vi cái gì a? Sống hai mươi lăm năm, quen ba mươi cô bạn gái, nhưng số ngày hẹn hò chưa bao giờ vượt quá một tuần, hơn nữa, đều là dùng một đồng lí do ngu ngốc đến chia tay. Càng đáng chết là, đều cùng ta hôn môi xong mới nói lời chia tay, kỹ thuật hôn của ta thật sự thối nát đến vậy sao?”

Hắn thật muốn ngửa mặt lên trời thét dài a! Vì cái gì lại đối đãi với hắn như vậy a?

Từ nhỏ đến lớn, người ái mộ hắn dài như sông cuộn cuộn không ngừng, nhưng là người cùng hắn kết giao lại đều mặc danh kỳ diệu cùng hắn chia tay, hơn nữa lý do buồn cười đến cực điểm.

Như là lần đầu tiên hắn quen bạn gái, cô gái kia đã nói: “Hiểu Nham, thực xin lỗi! Em muốn chia tay với anh.”

“Vì sao? Vì sao lại muốn chia tay? Chúng ta ... chúng ta không phải mới quen nhau ba ngày sao?”

“Bởi vì ... bởi vì tiểu Hắc nhà em không thích anh, vì tránh làm bị thương anh, cho nên em mới nhịn đau đưa ra quyết định này.”

Trời ạ! Đây là cái lý do gì a!

Đơn giản là nhà cô gái kia có một con chó Becgie trông rất hung dữ, mỗi lần nhìn thấy hẳn đều không để ý tới hẳn mà hát đầu quay mông bước đi, cùng hẳn chia tay, sao lại có thể như vậy a!

“Cũng không cần quyết định nhanh như vậy a?”

“Không được, ý em đã quyết, tạm biệt! Chúc anh mau chóng tìm được tình yêu mới!”

Ô ô ô ~~~~~ mới tình đầu của ta liền mặc danh kỳ diệu mà chấm dứt như vậy!

Kể tiếp lại càng thảm hại hơn, tỷ như:

“Thầy bói nói số em không thể cùng người cầm tinh con thỏ, lại còn là người của chòm sao Cự giải, nếu không sẽ gặp bất hạnh.”

“Ngày hôm qua ông nội đã mất báo mộng cho em rằng muốn em rời xa anh, bằng không sẽ phát sinh huyết quang tai ương, kết quả sáng sau rời giường đánh răng, em liền cắn phải đầu lưỡi.”

“Từ khi em và anh kết giao, mấy con cá vàng em nuôi đồng loạt nhảy ra khỏi nước tự sát, con rùa nhỏ em nuôi nhiều năm cũng bị vỡ mai, cho nên vì mấy cục cung, em quyết định rời xa anh.”

Trời ạ! Đây liên quan gì tới ta? Nhưng là mấy cái lý do vớ vẩn như vậy đều là từ trong miệng ba mươi cô bạn gái kia của ta nói ra.

Vì cái gì số ta khổ như vậy a! Mấy tên nam nhân hai mươi lăm giống ta đều sớm không còn là xử nam, mà ta quen ba mươi cô bạn gái lại vẫn là một thân xử nam.

Không được! Ta nhất định phải đột phá sĩ nhục lão xử nam này, ta quyết định, hôm nay người thứ một trăm bị ta đụng phải, quân đó là nam là nữ ...

... Ta bất cứ giá nào

2.

Hắn vẫn cúi đầu, va đông đụng tây, cuối cùng đụng phải người thứ một trăm, mạnh ngắc đầu, lắc lắc đầu đuôi đám kim tinh, long trời lở đất thốt ra.

“Cùng ta lên giường.”

Rồi mới bất tỉnh nhân sự.

Chờ hắn tỉnh lại.....

“Trời ạ! Đây ... nơi này là đâu a? Ta ... Ta sao toàn thân sạch trơn?”

“Cậu tỉnh a!”

Một nam nhân quần khăn từ phòng tắm bước ra, trên người vẫn còn lưu lại bọt nước.

“Anh ... Anh là ai a? Tôi sao lại ở đây?” Hắn kinh hãi đủ để nhét cả trứng đà điều vào miệng.

Nam nhân này không phải suất bình thường a!

Khuôn mặt tiêu chuẩn model, dáng người đủ để so với thần Apollo, điều kiện như vậy có thể làm siêu sao a.

Ngày hôm qua uống rượu say nên nhìn không kỹ, không thể tin hắn lại “đụng” trúng người này.

“Cậu quên rồi sao? Tôi qua là cậu đụng trúng tôi, sống chết kéo tôi muốn tôi làm tình với cậu! Mới qua một đêm mà đã quên sạch!”

“Cái gì!? Sao có thể?”

Ta ... ta rớt cuộc đã làm cái chuyện ngu xuẩn gì a? Đỉnh đầu ong ong đau nhức, cố gắng hồi tưởng lại chuyện tối qua.

Ta thật là thiên hạ đệ nhất ngu ngốc.

Vì muốn rửa sạch biệt hiệu lão xử nam, mang tâm tình bị thương bị bỏ ‘đá’ đi uống một bữa, rồi mới nói muốn đột phá sĩ nhục xử nam, còn thề sẽ lên giường với người thứ một trăm bị đụng trúng, kết quả đã bắt người ta lên giường cùng mình, nam nhân kia cự tuyệt liền giống như hải tử đòi kẹo đường lăn qua lộn lại, rồi mới.....

“Nhớ rồi sao! Nếu còn chưa nhớ ra, hiện tại khiến cho cậu trở lại giống tối qua.”

Nam nhân nhanh chóng đem Hiểu Nham đặt ở dưới thân, che lại cái miệng của hắn, tự thể nghiệm làm cho Hiểu Nham nhanh chóng nhớ lại tất cả.

Hiểu Nham đáng thương, tối qua bị nam nhân lăn qua lăn lại một đêm không ngủ, thẳng đến rạng sáng bốn, năm giờ mới được buông tha. Kia vẫn là do hắn khóc lóc nói: “Không cần, chịu không nổi.” nam nhân mới mềm lòng buông tha cho hắn nghỉ ngơi, nghỉ ngơi không đến bốn giờ lại bị chộp tới vận động.

Không biết lần này muốn làm bao lâu a

3.

Mẹ nó! Tên dã thú kia thể nhưng lại không biết tiết chế, ‘làm’ hắn một đêm, lại kéo sang cả ngày hôm sau, hoàn hảo thừa dịp y đang ngủ vụng trộm chuồn ra, bằng không hắn thật sự sẽ bị y ‘làm’ chết.

Ngồi trên bàn công tác Hiểu Nham thống khổ xoa thắt lưng, trong lòng nhai đi nhai lại.

“Hiểu Nham, cậu sao vậy? Vẻ mặt khó coi, hơn nữa hôm qua cũng không đi làm, xảy ra chuyện gì sao?” Đồng sự Tiểu Cát quan tâm hỏi.

“Không có việc gì! Hôm kia ở nhà trọ không cẩn thận đụng trúng thắt lưng, cho nên hôm qua ở nhà nghỉ ngơi.”

Tùy tiện kiểm có lừa qua, hắn thật không thể nói thật rằng là hôm qua cùng người ta ở khách sạn ‘yêu’ suốt một ngày một đêm mà tạo thành!

“Cậu sao không gọi điện tới xin phép a? Lão tổng tức giận, nói muốn đem cậu cách chức nha, hơn nữa liên quan rất nhiều người gặp nạn.” Tiểu Cát vẻ mặt thâm chịu thụ hại nhìn hắn.

“Thực xin lỗi! Tôi ngày hôm qua đau tới mức chỉ có thể ghé vào giường rên rỉ, hơn nữa không phải cậu không biết điện thoại nhà tôi là ở phòng khách, cho nên căn bản không có biện pháp gọi điện thoại, tôi hôm nay sẽ theo lão tổng giải thích.” Mang ánh mắt áy náy, ta thật là bất đắc dĩ.

“Quên đi, cậu phải tự chăm sóc bản thân a! Cậu là cây hái ra tiền của công ty a, rất nhiều khách hàng chỉ muốn ký hợp đồng với cậu, cho nên cố mà chăm lo cho thân thể mình thật tốt a.”

“Được, tôi biết. Để tôi đi xin nghỉ phép, thất lung tôi thật sự rất đau.” Thất lung thực sự không thoải mái tới cực điểm, cho nên quyết định phải về nhà nghỉ ngơi.

“Này a Hắc hắc! Tôi đã xin phép cho cậu rồi nha!” Tiểu Cát cười giảo hoạt

“Cậu thực không hồ là tri kỷ của tôi a!” Hấn cảm động muốn rơi nước mắt.

“Không cần cảm ơn, kỳ thật lão tổng tự động cho cậu nghỉ, muốn cậu hảo hảo nghỉ ngơi vài ngày, lão nói mấy năm nay cậu vì công ty tốn không ít tâm huyết, cho nên cái này xem như bồi thường, đối với cậu cũng rất tốt! Có một tháng nghỉ phép, hảo hảo ngoạn đi!” Dem giấy phép đưa cho Hiểu Nham, khoát tay, tiêu sái rời đi.

Nhìn giấy phép, Hiểu Nham có chút không thể tin được, trước kia muốn cùng lão tổng tranh cãi nghỉ phép quả thực so với lên trời còn khó, hiện tại lão lại tự động cho nghỉ, cái này có thể hảo hảo chơi.

4.

Đã qua một tuần, tiểu thí thí cùng thất lung của hấn cũng khá hơn nhiều, hiện tại có thể hảo hảo đi chơi.

Mang theo tâm tình khoái trá, đem quần áo cùng một ít đồ dùng hằng ngày gói hảo, lấy vé máy bay cùng hộ chiếu, giấc mộng mười ngày du lịch Âu châu cuối cùng đã có thể thực hiện.

Dem hành lý tha ra khỏi phòng, điện thoại trong phòng khách đột nhiên reo lên.

“A lô, xin hỏi là ai?”

(Hiểu Nham a, là ba ba a!)

“Ba, sao lại đột nhiên gọi điện cho con?”

(Con có thể không? Có thể về nhà một chuyến, ba ba có việc muốn nói với con.)

“Chuyện gì? Nói qua điện thoại cũng giống nhau a?” Hoàn hảo còn cách ba giờ máy bay mới cất cánh, hấn là đến kịp.

(Ách Chuyện này rất quan trọng, nhất định phải gặp mặt nói mới được.)

“Nhưng là con hôm nay muốn xuất ngoại nha! Còn có ba giờ nữa máy bay sẽ cất cánh. Bằng không đợi con về nước mới nói.”

(Con muốn xuất ngoại!? Đi đâu? Bao giờ về?) Ngỡ khí ba ba có vẻ có chút kích động.

“Đi châu Âu, đại khái mười ngày sau về!” Ba ba kích động cái gì nha? Có chút khó hiểu.

(Con ... con.... Con có thể hay không tối nay đi? Về nhà trước một chuyến được không? Chuyện này thật sự rất quan trọng.) Thanh âm ba ba có chút run run.

“Không được. Con hứa với ba khi nào về nước sẽ lập tức về nhà, cứ như vậy. Bye bye!”

Tút! Hiểu Nham đem điện thoại treo.

Chuyện gì a? Đột nhiên muốn hẳn về nhà, liếc liếc đồng hồ một cái, không xong! Nếu không nhanh thật sự sẽ không kịp a!

Vội vàng khóa cửa tha hành lý chạy ra chiếc xe nhỏ yêu quý của hẳn.

Mang theo tâm tình vừa hưng phấn lại vừa khoái trá, Hiểu Nham đã nhanh chóng tưởng tượng ra cảm giác mười ngày ở châu Âu.

Khi hẳn rời nhà, có một đôi mắt âm trầm nhìn hẳn, sau đó mới đánh điện nói vài câu rời đi theo hẳn.

Không có tâm cảnh giác, Hiểu Nham không biết lần du lịch này của hẳn là sắp có nhiều tai nạn, bất quá cuối cùng cũng đạt thành giấc mộng suốt hai mươi lăm năm qua của hẳn.

.....Có tình nhân sẽ thành thân thuộc.....

5.

Châu Âu, châu Âu, ha ha! Tuyệt quá a! Cuối cùng cũng được như nguyện.

Ngôi trên mây bay, nhìn ngoài cửa sổ, bầu trời thật là xanh a!

Bất quá hẳn cảm thấy nghi hoặc là, theo hẳn đăng ký tới bây giờ, nam nhân đội lưỡi trai đeo kính đen vẫn theo cạnh hẳn, hơn nữa chỗ ngồi cũng là bên cạnh hẳn?!

Không phải hẳn đối người ta có gì bất mãn, mà là cảm thấy kỳ quái, lên máy bay cũng không thấy y đem mũ cùng kính mắt tháo ra, càng quý dị là, hẳn thể nhưng thấy y cùng tên đã cướp đi đêm đầu của hẳn rất giống.

Quên đi, mặc kệ chuyện này, vẫn là ít quản thì hơn.

“Bảo bối, mau như vậy liền quên ta! Thế nhưng ta lại đối với cung nhớ rất rõ ràng nga!” Để sát bên tai Hiểu Nham ái muội nói: “Liên ngay cả cung miễn cảm ra sao cũng nhớ nhất thanh nhị sở nga!” Nam nhân ngồi bên Hiểu Nham tháo mũ cùng mất kính xuống.

Trời ạ! Này Này tên dã thú biến thái sao lại ở đây?

“Ngươi sao lại ở đây?” Hấn không phải hoa mắt đi?

“Đương nhiên là muốn đi chơi a! Ta thật vất vả thoát khỏi công việc, hiện tại hảo hảo hưởng thụ ngày nghỉ của ta. Ngược lại cung nha, thật khéo a! Lại vừa vận ngồi bên cạnh cung.” Trong mắt hiện lên tinh quang, đáng tiếc Hiểu Nham không có phát hiện.

“A.... ha a ha.... Thật đúng là khéo a!” Hiểu Nham chính là khéo miệng rút gân.

Hấn không thể được đôi chỗ a? Hấn thật không nghĩ lại nhìn đến nam nhân này, nhìn tới y hấn sẽ nhớ lại đem dọa người kia, nhớ tới chính mình ở dưới thân y không biết thẹn hướng y tác cầu.

Nam nhân đột nhiên cầm lấy tay Hiểu Nham, ghé vào lỗ tai hấn nói: “Ngày đó sao cung lại không nói một tiếng liền ly khai? Ta tìm cung rất lâu a, cung khiến ta không sao quên được mệnh thái cung ở dưới thân ta thờ đóc rên rỉ, hại ta không thể tìm người khác, nhắm mắt lại đều là bộ dáng khóc lóc gọi cảm của cung.” Nói xong còn ở bên tai Hiểu Nham liếm hôn.

Hiểu Nham run một chút che miệng nam nhân: “Không được nói! Đó là chuyện quá khứ, ngươi phải quên nó. Đó là do ta uống say, cho nên mới Mới....”

“Mới thế nào a?” Nam nhân càng thêm làm càn đưa tay thân hướng hạ thân Hiểu Nham.

“Dừng tay! Dừng như vậy!” Hiểu Nham xấu hổ mau khóc, lúc trước hấn vì thương cho chính mình mà mua vé khoang hạng nhất, cũng may trong khoang không có ai, bằng không lấy vé mặt hồng hồng lỗ chĩa chọc hiện tại của hấn còn không khiến người chú ý.

6.

Nhìn bộ dáng này của hấn, nam nhân rất biết điều rút tay về, ôn nhu giúp hấn lau đi lệ nơi hốc mắt.

“Dừng khóc! Ta sẽ đau lòng. Vừa mới là đùa cung một chút, là trừng phạt nhỏ nhỏ cung không từ mà biệt, đừng khóc nữa! Ngoan!”

Hiểu Nham có điểm choáng váng, hiện tại nam nhân ôn nhu trước mắt hẳn cùng kẻ vừa mới trên đũa hẳn là cùng một người sao?

Nam nhân ôn nhu cười: “Tuy rằng cùng cung có quan hệ, bất quá ta vẫn chưa biết cung tên gì?”

“Trình Hiểu Nham.” Hiểu Nham báo ra tên của mình, hẳn kỳ thật vẫn còn ở trong rung động vừa rồi.

“Cung Tường Âm.” Y tiến tới bên tai Hiểu Nham cúi đầu nói.

Y không hy vọng làm cho người ta phát hiện ra thân phận của mình, lần này xuất ngoại là nghỉ phép tiện thể làm một chút chuyện khác.

Cung!? Y Y không phải đúng là.....

“Người không phải đúng là tập đoàn Cung thị Tổng tài?”

Nam nhân mỉm cười gật đầu.

Y không thường xuất hiện trước công chúng, cho nên người biết y đã ít lại càng ít.

Hắn Là cái vận cầu thi gì a? Lại có quan hệ với tập đoàn Cung thị.

Bề ngoài Cung thị chính là một xí nghiệp xuyên quốc gia, nhưng là nghe nói bên trong chính là tổ chức hắc đạo xuyên quốc gia, nhưng tình hình thật sự là gì ai cũng không biết, bất quá nghe nói tài sản Cung thị lên tới hơn một nghìn triệu vạn. *(bao nhiêu số 0 a ~ mơ màng-ing)*

“Cung muốn đi đâu?” Cung Tường Âm hỏi

“Ta muốn đến châu Âu du lịch vài ngày, thật vất vả đại ma đầu trong công ty mới tự động cho ta một tháng nghỉ phép, đương nhiên muốn nhân cơ hội hảo hảo vui chơi a!”

Đến châu Âu du lịch vẫn là giấc mộng của hắn, bắt đầu dĩ tốt nghiệp xong liền vì giúp ba ba trả nợ mà đầu nhập vào làm quản lý, mà ông chủ lại không thích nhân viên nghỉ phép, cho nên giấc mộng này vẫn không thành hiện thực.

“Phải không? Thực khéo a, ta cũng muốn tới châu Âu nghỉ phép. Bằng không dọc đường đi chúng ta đồng hành thế nào?” Cung Tường Âm đưa ra đề nghị, mà mắt của y lại lóe ra hào quang, bất quá Hiểu Nham luôn tri độn của chúng ta không phát hiện ra.

“Thật không? Vậy tốt quá! Dọc đường phiền toái anh rồi.” Hiểu Nham hưng phấn đã quên chuyện vừa rồi, chính là một lòng muốn có người hướng dẫn, cái này cũng không sợ nhàm chán rồi.

Không biết rằng kỳ thật, hết thảy những gì phát sinh trên người hắn đều do Cung Tường Âm tính toán tốt.

7.

“Ân a... Không cần... A... ..”

“Ừ... .. A... .. Cầu người... A..”

“Cầu ta cái gì?”

Nam nhân ác tâm thả chậm luật động dưới thân, cố ý tra tấn Hiểu Nham đang bị dục vọng đốt người.

“Cầu người... Mau... Mau một chút... ..”

“Bé ngoan!”

Nam nhân vừa lòng giờ lên khoe miệng, nguyên bản thả chậm tốc độ nháy mắt giống như đã thú mạnh mẽ ra vào, cuồng động đứng lên.

Hiểu Nham thở hổn hển hưởng thụ hoan ái như mưa rền gió dữ.

“Aha.....a a..... a”

Hiểu Nham thỏa mãn ở trên vai nam nhân cắn một ngụm, rồi mới hôn mê.....

Kỳ quái? Vì cái gì ta cảm thấy có gì đó áp ta? Làm cho ta cảm thấy khó thở.

Ách Sẽ không phải là quỷ áp giường đi!?

Không có khả năng nha! Nơi này là châu Âu nha!

Không có khả năng! Không có khả năng!

Hiểu Nham mở mắt ra, chỉ thấy một cánh tay rắn chắc mùi phân chiếm hữu hoàng ngang trước ngực mình.

Nguyên lai đây là “hung thủ” khiến hấn khó thở a!

Ách

“Oa a.....” Hiểu Nham sợ hãi kêu lên

“Câm miệng!” Nam nhân nằm bên cạnh ngại hấn âm ỹ liền dùng môi che lại tiếng thét chói tai của hấn.

“Ô ô ô” Bị che lại miệng, Hiểu Nham chỉ có thể ô ô kháng nghị.

Làm Hiểu Nham sắp bị đứt hơi mà chết, nam nhân rút cuộc mỉm cười buông hấn ra.

“Còn có khí lực thét chói tai như vậy, có thể thấy tối qua ta chưa cố gắng a.”

Tối hôm qua!?

Hiểu Nham lúc này mới phát hiện tư thế ám muội của hai người, chẳng lẽ bọn họ lại

“Chúng ta Chúng ta lại

“Đúng vậy! Tối qua cung lại uống say, cứng rắn quần lấy ta làm tình, xem, này là bằng chứng tối qua chúng ta ‘yêu’ nhau!”

Kéo ra mảnh chăn Hiểu Nham đang khoác, để lộ một mảnh thân thể trắng nõn che kín những vết xanh xanh tím tím, cơ hồ không có chỗ nào là lành lặn, nhất là nơi tư mật, có thể nói là “ô mai” trải rộng.

“Ta Ta”

Trời ạ! Hấn mau ngất.

Mỗi lần uống rượu say lại “loạn tính”, đều mau biến thành “dâm nam”, xem ra còn thật sự không thể chạm vào.

8.

Đứng ở trong hoa viên cung điện Versailles của Pháp, Hiểu Nham một chút hưng trí thường thức cũng không có.

Từ sau khi bởi vì say rượu mà cùng Cung Tường Âm phát sinh quan hệ, tên dã thú luôn tìm bất mãn kia mỗi đêm đều muốn đến vài lần, mỗi ngày tha tâm thân mệt muốn chết còn ai đủ hưng trí thường thức a!?

Hắn phát hiện mình đến châu Âu không phải để “chơi”, mà là bị người “chơi”

Mẹ nó! Nhìn tên trước mắt thần thanh khí sáng, tinh thần no đủ giải thích lịch sử huy hoàng của cung điện Versailles, hắn có một loại xúc động muốn tiến lên hung hăng cạp mấy cái.

Nam nhân thao thao bất tuyệt, ở dưới ánh nhìn ‘vạn tiễn xuyên tâm’ cuối cùng cũng phát hiện Hiểu Nham không thích hợp.

“Nham, xảy ra chuyện gì? Thân thể không thoải mái sao? Mặt của cung thực tái nhợt đâu!”

“Còn không phải do ngươi làm hại.” Hiểu Nham bất mãn gầm nhẹ.

Cung Tường Âm hiểu biết gật gật, ôm lấy thất lưng Hiểu Nham kéo vào trong ngực.

“Ngươi làm gì?” Hiểu Nham vì động tác của y mà hoảng sợ, khẩn trương hỏi.

“Cung không phải không thoải mái sao, ta giúp cung xoa xoa.” Cung Tường Âm săn sóc thất lưng của Hiểu Nham.

Lực đạo của Cung Tường Âm vừa phải mát xa, làm cho Hiểu Nham thoải mái hưởng thụ, thậm chí bắt đầu tìm kiếm vị trí thoải mái chuẩn bị ngủ.

Nhìn động tác Hiểu Nham như con mèo nhỏ, Cung Tường Âm không tự giác nở nụ cười.

“Nham, nhìn cung mệt như vậy, ta mang cung trở về khách sạn nhé?”

Thoải mái tới mức không muốn mở miệng, Hiểu Nham miễn cưỡng ứng thanh, liền bắt đầu hẹn Chu Công.

Cung Tường Âm không muốn đánh thức hắn, mềm nhẹ đưa hắn ôm vào trong ngực, nhẹ tay nhẹ chân đứng dậy bắt xe, chỉ sợ nhiễu tinh thụ mỹ nhân trong lòng ngực.

“Hảo hảo ngủ đi!” khẽ hôn trán Hiểu Nham.

Tích Thiên Cáo

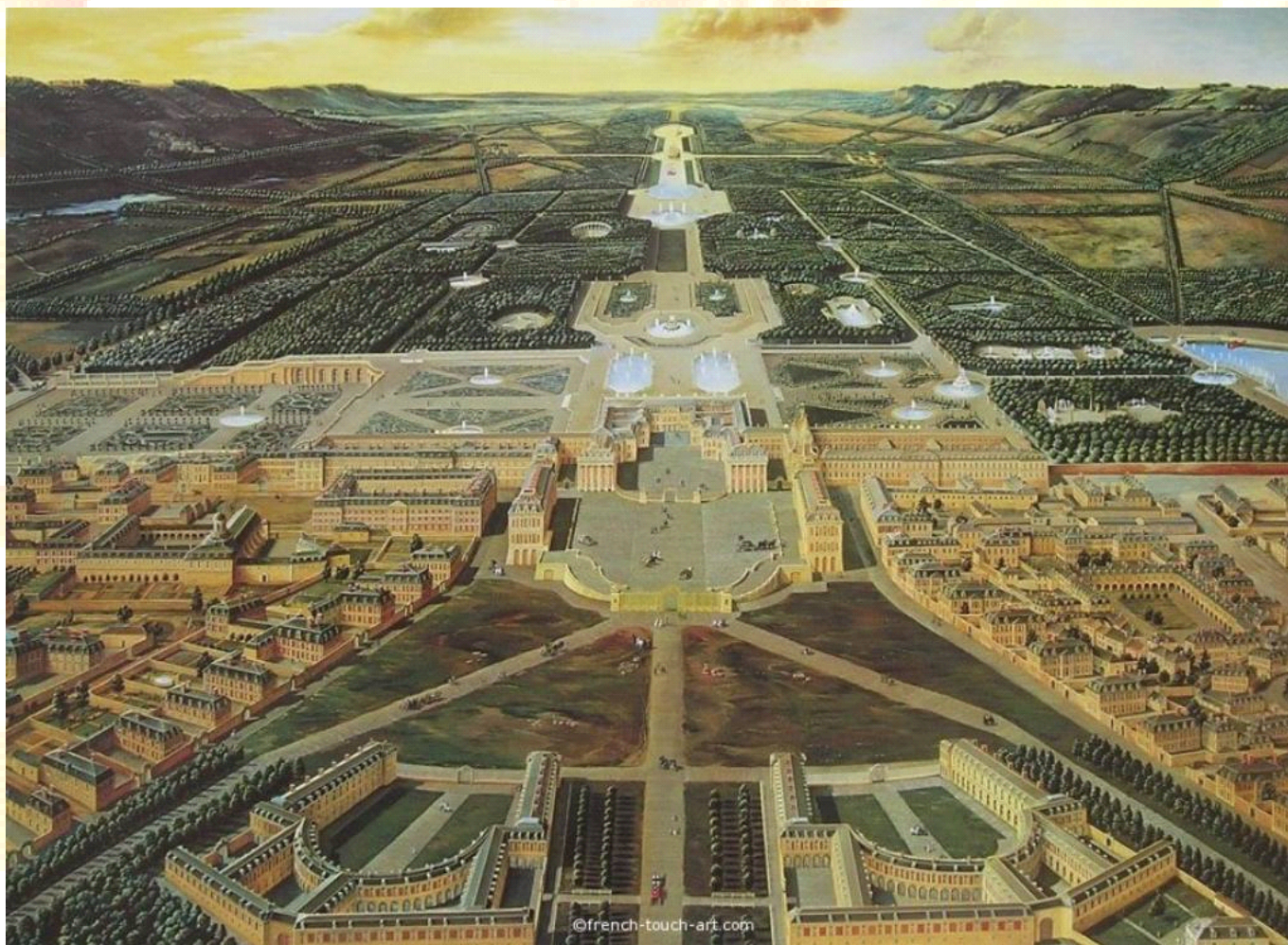
Không nhìn tới mấy ánh mắt kinh ngạc xung quanh, chỉ hy vọng thiên hạ trong lòng được ngon giấc.

Người bốn phía thấy Cung Tường Âm che chở đủ bề đều ngóc lẳng, không phải là cái nhìn chán ghét chăm chú, cũng không phải ghê tởm đũa cọt, mà là giống như nhìn thấy một bức tranh tuyệt mỹ làm cho người ta khó có thể hô hấp.

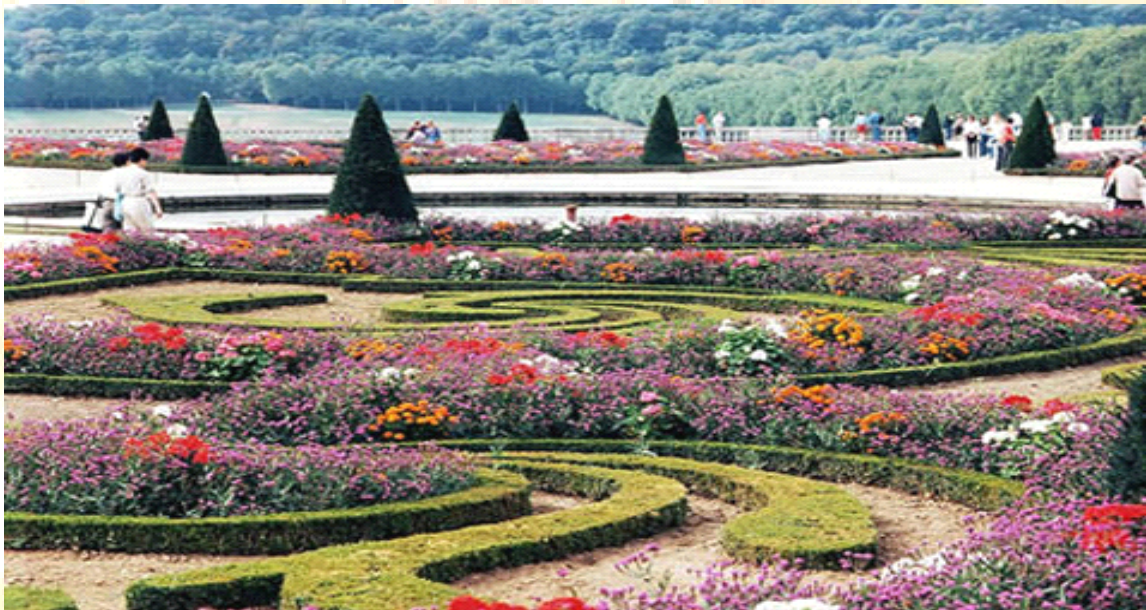
Thẳng đến khi Cung Tường Âm ôm Hiểu Nham lên một chiếc xe sang trọng rời đi trước ánh mắt kinh diễm của mọi người, những người đó vẫn thật lâu không thể hoàn hồn, phảng phất như vừa mới làm một giấc mộng, bởi vì bọn họ sao cũng không thể tin được rằng

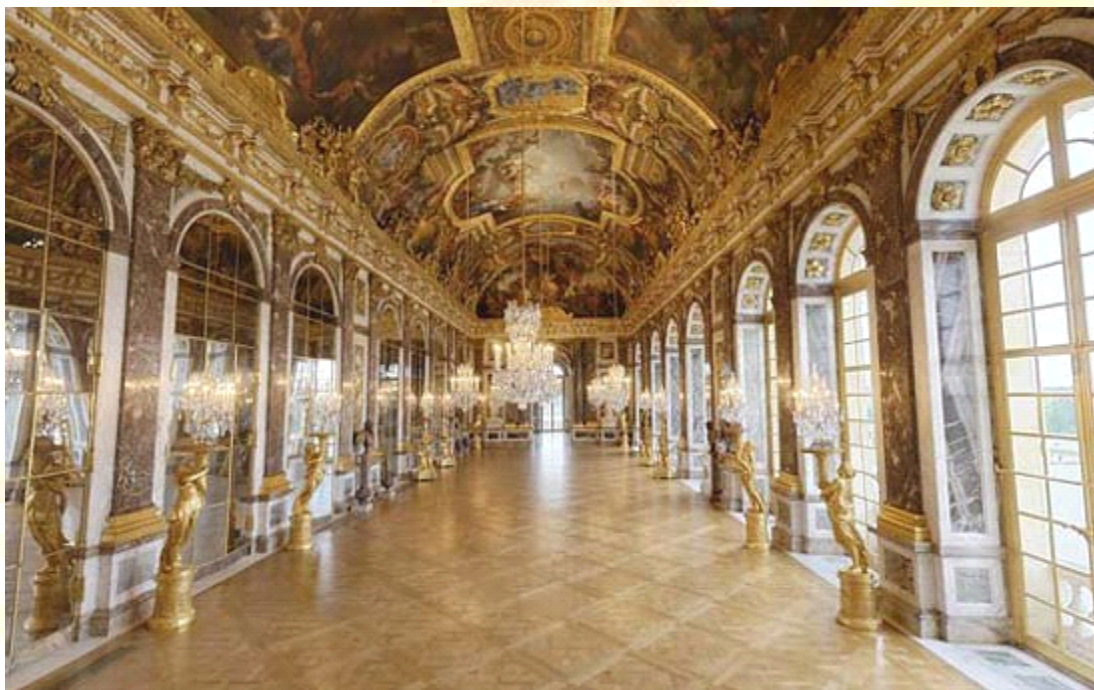
Nguyên lai, nam nhân cùng nam nhân thân mật, cũng có thể như một bức tranh khiến người không rời mắt được a!

Cung điện Versailles:

Tịch Thiên Cáo

9.

Hiểu Nham khi tỉnh lại đã là buổi tối, duỗi thân người, Cung Tường Âm cũng vừa lúc mang đồ ăn vào.

“Tỉnh, ngủ ngon không?”

Hiểu Nham gật gật đầu, thấy Cung Tường Âm ngồi bên giường, thói quen chui vào trong lòng y kiểm một vị trí thoải mái.

“Ngủ một ngày, cũng chưa ăn cái gì, ta giúp cung chuẩn bị chút đồ ăn, đến, mau tới ăn.”

Cung Tường Âm cầm lấy đồ ăn trên bàn, đem Hiểu Nham biến thành một cậu bạn nhỏ uy hấn ăn cơm.

Đối với hành động của Cung Tường Âm, Hiểu Nham không hờn giận nhăn mặt nhú mày.

Cái gì chứ! Đem hấn làm tiểu hài tử.

“Ta muốn chính mình ăn.”

“Ngoan, ta uy cung, không phải thất lung cung không thoải mái sao, ngồi ngoan đừng lộn xộn.”

Biết Cung Tường Âm nói cái gì cũng sẽ không để hấn tự ăn, Hiểu Nham liền đơn giản há miệng, làm như chim non chờ chim mẹ mớm mồi.

“Nham, bao giờ cung về Đài Loan?”

“Hiện tại là lúc nào?” Hiểu Nham trong miệng chứa đồ ăn, mồm miệng không rõ ràng.

Hấn cùng Cung Tường Âm ở cung một chỗ đến giờ cơ hồ là không có tính ngày, cho nên căn bản hấn không biết đã đến châu Âu mấy ngày.

“3 tháng 8”

3 tháng 8, ân! Kia hấn cũng đã ở không ít ngày, ngày mai cần về nước.

Nói cách khác, những ngày hấn ở cùng Cung Tường Âm chỉ còn có hai ngày!?

Không biết sao, mới nghĩ tới Hiểu Nham liền cảm thấy ngực rầu rĩ.

“Ngày mai ta sẽ trở về Đài Loan.”

Cung Tường Âm gật đầu, đem miếng cuối cùng uy cho Hiểu Nham.

Hiểu Nham dùng âm thanh hàm hồ nói.

“Ngươi làm ta nhiều lần như vậy, ta lại chưa bao giờ hỏi qua ngươi chuyện gì.”

Cung Tường Âm đem bát để tốt, ngồi trở lại bên giường, thuận tiện đem Hiểu Nham ôm vào lòng.

“Cung muốn hỏi chuyện gì?”

“Chúng ta Sau khi trở lại Đài Loan Liên Không cần gặp lại ách Ta là nói Nói”

Hiểu Nham đỏ mặt ấp úng.

“Vì cái gì không cần gặp mặt?”

Cung Tường Âm giận tái mặt, ánh mắt cũng biến thâm thúy.

Nhìn xuống trong lòng không ngừng nảy lên chua xót, Hiểu Nham khó khăn nói ra lý do.

“Chúng ta cùng một chỗ chẳng qua là vì nhất thời mê hoặc, sau khi trở về Đài Loan nên trở lại cuộc sống 『bình thường』, cho nên ta nhận thấy chúng ta không nên tiếp tục gặp mặt là tốt hơn.”

Hiểu Nham đặc biệt cường điệu hai chữ “bình thường”.

Tuy rằng hắn nói kiên quyết, nhưng là hai ngón tay gắt gao lại tiết lộ bí mật của hắn.

Cung Tường Âm chính là không nói một lời trừng hắn, qua một lúc lâu sau mới thản nhiên mở miệng.

“Ta đã có vị hôn thê.”

10.

Cái gì!?

Y Y đã có vị hôn thê?

“Ngươi nói Ngươi Đã có Có vị hôn thê....”

“Đúng vậy!”

Hiểu Nham nhất thời cảm thấy có âm thanh cái gì đó vỡ vụn.

Lặng lặng nhìn Cung Trường Âm, một lúc lâu sau, Hiểu Nham mới tìm lại được thanh âm của chính mình.

“Ngươi đã có vị hôn thê, vì cái gì còn muốn trêu đùa ta?”

Y là nam nhân đầu tiên mà hắn thích Nhưng là

Y thế nhưng lại nói mình đã có vị hôn thê, vậy Trình Hiểu Nham hắn là cái gì?

“Nham, hãy nghe ta nói, vị hôn thê này của ta là đính ước từ nhỏ, ước định khi cô ấy hai mươi lăm ta sẽ rước cô ấy về nhà, năm nay cô ấy cũng đã tròn hai lăm, cho nên khi trở về Đài Loan ta sẽ cùng cô ấy kết hôn. Ta không phải cố ý giấu diếm, chính là không nghĩ tới, ta thế nhưng lại thích cung.”

Vì gia tăng thêm độ tin cậy, Cung Trường Âm lén lút véo bắp đùi của mình, cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt tranh thủ đồng tình.

Hiểu Nham hít một hơi thật sâu muốn làm cho chính mình tỉnh táo lại.

A, y muốn kết hôn quan gì đến mình?

Mình bắt quá chỉ là đối tượng tình một đêm của y mà thôi, chính mình có tư cách gì trách hắn, hơn nữa nghiêm khắc mà nói, kỳ thật Là chính mình gặp hắn trước.

Chính là Hắn cảm thấy trái tim Đau quá....

Cương chế nước mắt sắp trào ra, chuyển hướng Cung Trường Âm lộ ra mỉm cười.

“Cung Chúc mừng ngươi a! Chú rể.”

Hiệu Nham hận không thể cắn rứt đầu lưỡi của mình, tự giễu, mình thực sự rất khoan hồng độ lượng a!

“Nham....”

“Ta không sao.”

Cúi đầu nghĩ nghĩ, Hiệu Nham cởi quần áo chính mình, chủ động ôm cô Cung Tường Âm.

Cung Tường Âm bởi vì hành động của Hiệu Nham mà lộ ra biểu tình kinh ngạc, khó hiểu nhìn hắn.

“Ôm ta, trở lại Đài Loan chúng ta liền thành người xa lạ, cho nên chúng ta nên hảo hảo hưởng thụ hai ngày còn lại!”

Đối mặt với dụ hoặc của Hiệu Nham, Cung Tường Âm đã sớm “cáp” thật lâu sao có khả năng buông tha, xoay người áp lên Hiệu Nham, đoạt lại quyền chủ động.

Hiệu Nham nhắm mắt lại, một viên nước mắt trong suốt lặng lẽ tuôn rơi.

Cung Tường Âm vẫn nhìn Hiệu Nham chăm chú sao lại có thể xem nhẹ giọt nước mắt kia, cho dù đau lòng Hiệu Nham, y vẫn không tỏ vẻ gì, bất quá, cái miệng của y lại hơi hơi gợn lên.

Trên mặt tràn đầy biểu tình đặc ý, đáng tiếc Hiệu Nham lại đang nhắm mắt nên không nhìn thấy gì.

11.

Trở lại Đài Loan đã ba ngày, ba ngày này Hiệu Nham vẫn ăn không ngon ngủ không yên.

Thiếu đi hơi ấm quen thuộc, Hiệu Nham mỗi ngày khó có thể vào giấc.

Còn có một tuần sẽ trở lại công ty đi làm, Hiệu Nham bắt buộc chính mình lên tinh thần.

Mở ra báo sáng, Hiệu Nham trừng lớn mắt.....

Ước chừng ba trang, nội dung bài báo đầu là người khiến hắn đau lòng – Cung Tường Âm.

Tổng tài tập đoàn Cung thị Cung Tường Âm, buổi tối hôm kia là lần đầu tiên y xuất hiện trước báo chí, ở trước phóng viên, y cho biết ngày 12 tháng 8, cũng chính là ba ngày sau, y sẽ cưới vị hôn thê của mình, tin tức bất thành linh chấn động toàn xã hội.

Làm cho người ta nghi hoặc là, Cung Tường Âm chưa bao giờ công khai có vị hôn thê, có người nói, lão đại thương giới vì muốn mượn sức Cung thị mà đem tiểu thư của mình giới thiệu cho y, lại không thấy y lui tới cùng ai, bởi vậy vị hôn thê tương lai của Cung Tường Âm lọt vào phỏng đoán của các giới.....

Y Ba ngày sau sẽ kết hôn.....

Biết được tin tức này, Hiểu Nham, nhiều ngày qua vẫn ảm đạm cùng kiên cường, cuối cùng cũng vỡ tan.

Hắn lớn tiếng gào khóc, khóc như đứt từng khúc ruột.

Tuy rằng sớm đã biết, cũng có chuẩn bị từ trước, nhưng là hắn vẫn hy vọng hết thảy đều là giả, ôm ấp hy vọng nho nhỏ, nay hy vọng nho nhỏ đó bị bài báo này đập nát.....

Hắn vọt tới phòng tắm, cởi quần áo, dùng nước lạnh gột chính mình, thân thể bị hắn thô lỗ chà xát đến đỏ ửng, hắn vẫn là dùng sức chà xát tẩy rửa, giống như lột một tầng da mới hài lòng.

Hiểu Nham muốn đem dấu vết của Cung Tường Âm trên thân thể tẩy sạch, cũng muốn đem hình ảnh Cung Tường Âm trong tim rửa sạch, chính là, bất luận tẩy rửa ra sao, sự thật này, sớm đã khắc sâu trên thân thể, giống như xiềng xích, càng muốn quên lại càng không sao quên được.

Không biết qua bao lâu, hắn mới dừng hành động tự ngược đãi chính mình, khoác áo ngủ, đi ra phòng tắm, vừa mới ngồi trên giường, điện thoại phòng khách liền vang lên.

Tha tấm thân mệt mỏi, Hiểu Nham chậm rãi tiếp điện thoại.

“A lô, xin hỏi là ai?”

(Hiểu Nham, là ba ba.)

Nghe đến tiếng nói của ba ba, Hiểu Nham đột nhiên cảm thấy muốn khóc.

Cố nén nước mắt, hắn không thể làm cho cha mẹ lo lắng.

“Ba, có việc gì sao?”

(Con từ châu Âu về rồi? Chơi vui chứ?)

Trình ba ba quan tâm hỏi, lại làm thương tâm trong Hiểu Nham nổi lên.

“Ân! Cũng khá tốt.”

Nghẹn lời, Hiểu Nham lại không nhận được mà rơi lệ.

(Xây ra chuyện gì? Thanh âm con sao là lạ.)

“Không có việc gì!”

(Hiểu Nham, ngày mai con có thể về nhà một chuyến không?)

12.

Ngày mai!?

Không phải trước một ngày Cung Tường Âm kết hôn sao?

Không được! Không thể lại nhớ tới y.

“Hào, ngày mai con sẽ về.”

(Ân! Mẹ con lâu lâu không thấy con, vẫn giục ta gọi con trở về, nói muốn nấu cho con một đồng hồ ăn con thích chờ con về.)

“Con đã biết!”

Treo điện thoại, nước mắt cố nén bỗng như hồng thủy vỡ đê.

“Ô ô ô Tường Âm Vì cái gì nguoi lại kết hôn.... Ô ô.....”

Kinh — kong —

Chuông cửa trùng hợp đúng lúc này vang lên.

Ai a? Chọn đúng lúc này tới.

Rất nhanh lau đi nước mắt, Hiểu Nham bước ra mở cửa.

“Nguoi.....”

Hiểu Nham kinh ngạc trừng to mắt.

Người đứng ở cửa, đúng là tên đã đem Hiểu Nham chọc khóc không ngừng.

“Nham, vì cái gì cung lại không từ mà biệt?”

Ngữ khí Cung Tường Âm không tốt, sắc mặt cũng rất khó coi chắt vắn Hiểu Nham.

Hiểu Nham né tránh ánh mắt của hắn.

Không từ mà biệt là vì sợ chính mình sẽ không nhận được ở trước mặt y roi lệ, cầu y không nên rời khỏi mình.

“Sao lại không nói?”

“Mặc kệ chuyện của ngươi. Còn có, ngươi sao biết ta sống ở đây?”

“Cung có biết sau khi cung chạy trốn ta, ta có bao nhiêu lo lắng, ta giống như phát điên không ngừng tìm cung, nghĩ rằng khi tìm thấy cung, cung sẽ cao hứng cho ta hôn, không nghĩ tới cung lại là loại thái độ này.”

“Ngươi tìm ta làm gì? Chúng ta không phải đã sớm nói rõ, trở về Đài Loan sau không ai phiền tới ai.”

Cứ việc trong đầu nhỏ nhỏ cao hứng một chút, bất quá Hiểu Nham vẫn lạnh lùng nhìn Cung Tường Âm.

“Nham, ta biết cung bởi vì ta có vị hôn thê mà bị đả kích rất lớn, nhưng ta vẫn muốn cung biết, ta yêu cung.”

Cung Tường Âm nhìn không được kích động ôm lấy Hiểu Nham, đối hắn biểu lộ yêu thương.

“Vậy vị hôn thê của ngươi thì sao?”

Hiểu Nham khinh thường bĩ môi.

“Ta cũng thương cô ấy. Hai người đều là người ta dùng cả sinh mệnh này yêu thương, ta không muốn buông ra.”

“Thật đúng là bác ái a!”

Nghe lời nói của Cung Tường Âm, Hiểu Nham như là đồ phụ ăn dấm.

Cung Tường Âm hơi giương khóe miệng nhợt nhạt cười đắc ý, tiểu Nham Nham quả nhiên thương hắn.

...

“Này không phải bác ái, vị hôn thê của ta là ta từ nhỏ liền nhận thức, sau ta bị cha mẹ tống ra nước ngoài, trước khi xuất ngoại, ta cùng cô ấy định ước ở khi cô ấy hai mươi lăm ta nhất định sẽ trở về cưới cô ấy, mà cung, cũng là người khiến ta động tâm, khiến ta không thể buông tay.”

13.

“Vậy ngươi muốn thế nào? Ngồi hưởng đào hoa?”

“Nham.....”

Cung Tường Âm biết Hiểu Nham không phải đối mình vô tình, động tác cũng dần lớn mật lên.

Một đôi bàn tay to giờ trò với Hiểu Nham, miệng đương nhiên cũng không nhân rồi, tra tấn lỗ tai non mềm.

“Không cần Không Không cần như vậy.....”

Hiểu Nham chống đẩy Cung Tường Âm xâm phạm, thân thể lại không tự chủ đáp lại.

“Thân thể cung đều đang đáp lại ta, còn nói không cần.”

Bị Cung Tường Âm nói như vậy, Hiểu Nham đỏ mặt.

Thời điểm còn ở châu Âu, thân thể hắn bị Cung Tường Âm ‘dậy dỗ’ tới nơi, chỉ cần y vuốt ve một cái, hắn sẽ không tự chủ mà đáp lại, hại hắn buồn bực đã lâu.

“Nham, ngoan ngoãn để cho ta ôm, ba ngày sau ta sẽ kết hôn, đến lúc đó chúng ta liền thật sự không thể gặp lại, ta không muốn làm vị hôn thê của ta đau lòng, tương đương ta cũng không muốn cung thương tâm.”

“Ngươi.... Xấu xa, rõ ràng biết ta không thể cự tuyệt ngươi, còn như vậy khi dễ ta.”

Hiểu Nham khóc thút thít lên án.

“Phải, ta xấu xa, nhưng ta cũng chỉ xấu xa đối với cung.”

Ôm lấy Hiểu Nham, Cung Tường Âm hướng phòng ngủ đi tới, đóng cửa, bên trong truyền ra tiếng rên rỉ xuân sắc khôn cùng, cho tới tận khi trời sáng...

...

“Ba, mẹ, con đã về.”

Hiểu Nham để hành lý ngoài cửa hô to.

Từ sau khi hấn đi làm đến nay, cơ hồ là rất ít khi về nhà, nhìn bài trí trong nhà hết thấy giống như khi còn ở đây, trong lòng hấn nói không nên lời cảm xúc.

“Tiểu Nham, bảo bối của mẹ a, cuối cùng con cũng đã về.” Trình ma ma xông lên trước ôm chầm lấy hấn.

“Hiểu Nham, muốn mời con về nhà một chuyến thật hao phí công phu a!” Trình ba ba cũng theo sau tới.

“Ha ha!”

Trình ma ma lấy hành lý trên tay Hiểu Nham giao cho Trình ba ba, rồi mới hưng phấn kéo cục cưng tới bàn ăn.

Đáng thương ba ba, bất đắc dĩ nhìn lão bà nhà mình, thùng dấm chua bị đánh nghiêng.

Ai! Có con sẽ không còn muốn lão công.

Không để ý tới biểu tình như “khuê trung oán phụ” của chồng, thân thiết kéo con.

“Mẹ đều đã lâu không gặp con nha, con có vẻ gầy đi nhiều, mẹ chuẩn bị riêng một bàn toàn những món con thích, thừa dịp còn nóng mau ăn đi!”

“Cám ơn mẹ, ba, ba cũng mau đến ăn a!”

“Nga, hảo.”

Vẫn là con tri kỷ, còn nhớ tới ta, không giống lão bà, hữu tử vong phu, mệt hấn mỗi đêm đều cố gắng lấy lòng nàng như vậy. *(hữu tử vong phu: có con quên chồng. Ai nha ai nha, Trình ba ba a, đều đã bó tuổi rồi mà đêm đêm vẫn sung sức quá ha ~ :”>)*

Ai! Nam nhân bi ai.

Chờ cho Trình ba ba ai oán xong, đem hành lý đặt trên sô-fa, đi qua bàn ăn.

Một nhà ba người bên bàn cơm, hưởng thụ không khí đầm ấm vui tươi đã lâu không có, cũng làm cho Hiểu Nham tạm thời quên đi Cung Tường Âm.

14.

Đêm tối tịch mịch chung quy vẫn sẽ đến, Hiểu Nham trở về phòng sau, cái mặt liền suy sụp như có cha mẹ chết.

“Tường Âm...”

Nhớ mong mà Hiểu Nham tạm thời quên đi, ở giờ phút này, giống như nước lũ ào ạt tràn về.

Đêm hôm đó, Cung Tường Âm tìm tới nhà hấn, bọn họ xảy ra quan hệ, Cung Tường Âm đã ở lại nhà hấn hai đêm, thẳng cho tới hôm nay hấn tự mình chạy về nhà cha mẹ.

Chung quy Vẫn là không thể lưu lại y.....

Vì cái gì vận mệnh của hấn luôn gặp ghèngh như vậy?

Cách mạng tháng mười Nga còn thành công, hấn so ra còn cố gắng hơn vì cách mạng tình yêu thứ ba mươi mốt, lại không thể thành công.

Hai mươi lăm năm qua, quen ba mươi cô bạn gái, Cung Tường Âm là nam nhân đầu tiên hấn hẹn hò, nhưng cũng lại là nam nhân đầu tiên khiến hấn đau lòng.....

Nước mắt lại không chịu thua kém chảy ra.....

Hiểu Nham không biết âm đạm đau thương bao lâu, tiếng đập cửa vang lên.

“Tiểu Nham, ngủ chưa con?”

“Vẫn chưa.”

Nghe được là tiếng của mẹ, Hiểu Nham nhanh chóng lau nước mắt, đứng dậy đi ra mở cửa.

“Mẹ, có việc sao?”

Hiểu Nham mở cửa cho Trình ma ma đi vào.

“Có một số việc.”

Trình ma ma kéo Hiểu Nham ngồi bên mép giường, cầm trong tay một cái hộp trang sức.

Hiểu Nham khó hiểu nhìn mẹ.

Trình ma ma từ trong hộp trang sức lấy ra một khối ngọc bội màu xanh, mặt ngoài tinh lưỡng trong sáng, không một tỳ vết, cầm lấy tựa hồ có thể nhìn xuyên qua, vừa nhìn đã biết là ngọc bội cao cấp.

Hiểu Nham kinh ngạc nhìn mẹ.

“Mẹ, đây là.....”

Hắn nhớ rõ khối ngọc bội này cho tới bây giờ chưa lần nào cho hắn chạm vào, sao hiện tại...

“Đây là đồ gia truyền bà nội con trao cho mẹ, khối ngọc bội này là truyền tức bất truyền nữ (*truyền cho con dâu ko truyền cho con gái*), hiện tại mẹ giao cho con là muốn con tặng cho một nửa của con.”

“Một nửa của con?”

Làm ơn, hắn hiện tại không có một nửa kia, một nửa đó ngày mai muốn kết hôn, làm sao đến phiên hắn.

“Đúng vậy! Giữ cẩn thận nha! Đi ngủ sớm một chút! Ngày mai có việc.”

Trình ma ma lưu lại Hiểu Nham vẽ mặt nghi hoặc, khóe mắt phiếm lệ quang rời đi.

Hiểu Nham tuy không hiểu ý của mẹ, nhưng hắn biết, khối ngọc bội này đối với mẹ là quan trọng ra sao, bất quá khó hiểu là, mẹ làm sao đưa cho hắn sớm như vậy a? Khối ngọc này không phải là đến hôn lễ của hắn mới đưa sao?

Mang theo nghi hoặc đầy mình, cùng tưởng niệm đôi với Cung Tường Âm, tối nay Hiểu Nham ngủ cực kỳ không an ổn.

15.

Cơ hồ một đêm không ngủ, 5 giờ rưỡi sáng hôm sau thật vất vả mới chợp được mắt, mới nhắm mắt không đến một giờ Hiểu Nham liền bị tiếng đập cửa ầm ầm bên ngoài sáo tỉnh.

“Hiểu Nham rời giường.”

Nghe được tiếng kêu của mẹ, Hiểu Nham cố gắng mở đôi mắt có chút sung, xiêu tới vẹo lui chạy ra mở cửa.

Mở cửa phòng khi, ngoại trừ Trình ma ma, còn có một đám người nhìn cũng chưa nhìn qua bao giờ, mỗi người trên tay đều cầm một đồng này nọ.

“Mẹ, mọi người đây là đang làm cái gì a?”

Trình ma ma không để ý tới nghi hoặc của Hiểu Nham, vung tay lên, những người đó liền nổi đuôi nhau ùa lên.....

“Oa a ~~~~~”

Hiểu Nham phát ra tiếng giết heo thâm thiết.

Một số người giúp hấn mặc đồ, đội voan, đội xong lại có một nhóm khác tiến lên, vẽ loạn trên mặt hấn, giúp hấn trang điểm.

Đại khái sau mấy tiếng đồng hồ, Hiểu Nham đã chuẩn bị tốt lắm.

Lúc này, Trình ma ma, đã biến mất từ khi đoàn người tiến vào động tay động chân với hấn, xuất hiện trước cửa phòng.

“Hiểu Nham, con thật xinh đẹp a! So với khi mẹ gả cho ba con cũng đẹp như vậy a, không nghĩ tới con mẹ khi mặc đồ cưới lại đẹp đến vậy a!” Trình ma ma vừa lòng gật đầu, lòng vòng xung quanh đánh giá.

Hiểu Nham lúc này, giống như hóa thân của thần Venus.

Da Hiểu Nham vốn là trắng nõn, lại mặc vào áo cưới trắng như tuyết kia, giống như là tiên nữ hạ phàm, tươi mát thoát tục, hơn nữa những người kia là nhà trang điểm nổi danh quốc tế, vì Hiểu Nham cho hấn một phong cách thanh nhã, khiến mị lực của hấn lại như hổ thêm cánh.

Bị những người đó quay một vòng đến chóng mặt Hiểu Nham, vừa nhìn tới mẹ liền thanh tỉnh lại.

“Mẹ, mẹ đang làm cái gì? Muốn chinh con cũng không nên dùng loại phương pháp này a!”

Hiểu Nham buồn bực nhìn một thân áo cưới, tuy rằng hấn muốn kết hôn, nhưng là không nên mặc ‘váy cưới’ đi!

“Ta không có chinh con a, để chú rể tới đón con.”

Chú Chú rể?!

“Mẹ, rốt cuộc mẹ đang làm cái trò quỷ gì? Mẹ nói cho rõ ràng.”

Hiểu Nham cuối cùng cũng núi lửa bùng nổ rống lên.

16.

“Hắc hắc! Không thể nói! Không thể nói!”

Trình ma ma thần bí rung đùi đắc ý, bộ dáng kia quả thực cùng mấy lão thầy số ngoài cổng chùa thật cùng một dạng a.

“Mẹ.....”

Hiểu Nham mau tức chết, giơ tay giật mái tóc giả vát vả mới đội được kéo xuống.

Trình ma ma cả kinh, nhanh tay bắt lấy tay hắn, phòng ngừa hắn lại đem mái tóc mất bao công sức kia kéo xuống.

“Tiểu Nham, ngoan, nghe mẹ nói, không được xằng bậy, mẹ biết cục cưng có nhiều nghi vấn, nhưng là hiện tại cái gì mẹ cũng không thể nói nga, trong chốc lát cục cưng biết liền à.”

Trình ma ma chớp chớp đôi mắt ‘điềm đạm đáng yêu’, cầu xin nhìn Hiểu Nham đã muốn tức sắp chết.

Hiểu Nham luôn chịu không nổi mẹ dùng ánh mắt ‘điềm đạm đáng yêu’ kia nhìn hắn, đành phải một người sinh hồn dôi ngôi ở kia, ánh mắt trùng sàn nhà, giống như không đem nó trùng cho thùng một lỗ thì không cam lòng.

Trình ma ma sợ Hiểu Nham lại xằng bậy, đành phải chịu áp suất thấp công kích, ngoan ngoãn ngôi một bên, giống như con cún con bị chủ nhân ngược đãi, trốn ở một bên đến thờ cũng không dám thờ mạnh.

Loại không khí quý dị này mãi cho tới khi Trình ba ba gõ cửa, nói là chú rê đã tới, mới thoáng có chuyển biến.

Trình ma ma vừa nghe thấy cứu tinh tới, trong lòng bắt đầu từ Jesu tây phương tới Quan thế âm Bồ tát đông phương lay tạ, chỉ cần là thần thánh, quân là ai đều lay tuốt.

“Hừ! Nguyên lai ba cũng là 『đồng phạm』 a!”

“Hiểu Hiểu Nham, con Ta Cái kia Này....”

Bị Hiểu Nham như thế dọa một cái, Trình ma ma bắt đầu nói lắp.

“Không phải nói chú rể đã tới sao? Đi a! Ta muốn nhìn xem hai người đang giờ trò quý gì.”

Nếu thật sự là đùa giỡn ta, ta tuyệt đối sẽ làm cho ba mẹ có một “ký ức” khó quên suốt phần đời còn lại.

“Ách Hảo, chúng ta đi thôi!”

Trình ma ma sau khi Hiểu Nham đứng dậy đưa tay nhắc lên gấu váy đề phòng hấn té ngã.

Nếu làm cho Hiểu Nham té ngã, chỉ sợ sẽ cùng lão công nói tạm biệt với thái dương ngày mai, bái biệt với không khí ngày mai.....

Mà Hiểu Nham cũng không tốt một chút nào, hấn bị bắt đi giày cao gót của nữ, hoàn hảo gót giày không cao, bằng không chắc chắn sẽ thân thiết với đất mẹ thân yêu.

Đáng chết, là ai phát minh ra giày cao gót a? Căn bản là tìm chuyện tự ngược đãi mình, may mắn hấn không phải nữ, bằng không chắc chắn tự tra tấn mình chết.

Nghĩ đến đây, cơn giận Hiểu Nham thật vất vả mới ức chế được lại hùng hực dấy lên.

Ta không giết tên chú rể kia không được!

Đây là ý nghĩ đầu tiên khi Hiểu Nham xuống lầu.

17.

Khi Hiểu Nham nhìn thấy người dưới chân cầu thang, hấn quả thực ngây dại.

Sao Sao có khả năng?!

Y Y Y là cùng người khác kết hôn, sao lại có thể xuất hiện ở đây?

Chỉ thấy Cung Tường Âm một thân lễ phục sang trọng cao nhã, một đầu tóc mang theo chút màu lam, chải ngược gọn gàng, anh tuấn cao ngất đứng dưới chân cầu thang.

“Hiểu Nham, ta theo ước định đến cưới cung.”

Cung Tường Âm bước lên cầu thang, ôm lấy Hiểu Nham hiện đang ngừng hoạt động xuống lầu.

Hiệu Nham bị dọa không nhẹ, khẽ nhếch phần môi, sao cũng không thể tin loại sự tình này sẽ phát sinh trên người mình.

“Ngươi Ta đang nằm mơ sao?”

Cung Tường Âm chính là nhìn Hiệu Nham mỉm cười, cái gì cũng không nói.

Rồi mới diễn hết thấy trình tự kết hôn: bái biệt, xuất môn, lễ xa, ném quạt.....*(ta hém hiu mấy cái lễ này ~)*

Hiệu Nham một đường ngây ngốc, mãi cho một khắc trước tiệc tối, Hiệu Nham mới lấy lại tinh thần.

Hiệu Nham cảm tức trùng Cung Tường Âm, kháp cổ y.

“Ngươi nói cho rõ ràng, tất cả là như thế nào?”

“Chậc chậc, kết hôn còn chưa đến một ngày đã sát phu a! Đến lúc đó cung sẽ thành quả phụ nga!” Cung Tường Âm khẽ cười nói.

Hiệu Nham cũng không có dùng sức, chính là làm bộ dáng, cho nên Cung Tường Âm dễ dàng thoát ra, trở tay ôm Hiệu Nham lên đùi.

Hiệu Nham vẫn còn giận trùng mắt nhìn, bất quá thân thể đã tự động tự phát tiến vào trong lòng y.

“Hôm nay không phải ngày ngươi cưới vị hôn thê kia sao, vì cái gì lại xuất hiện ở nhà ta? Vì cái gì ta lại biến thành cô dâu của ngươi?”

“Cô dâu của ta thủy chung là cung chưa từng thay đổi a.”

Cung Tường Âm ngửi thấy hương vị tươi mát trên người Hiệu Nham, cắn cắn cái cổ trắng nõn non mịn của hắn, tay bắt đầu hạnh kiếm xấu di động.

“Không Không cần như vậy.....”

Ôm ôn hương ngọc nõn trong lòng, Cung Tường Âm sao có thể thành thật a.

“Ân Không”

Trong nháy mắt, Hiệu Nham đã bị y lột sạch.

Hiệu Nham toàn thân trần trụi khiến dã thú trong người Cung Tường Âm thức tỉnh.....

“Nham, bảo bối của ta Ta muốn cung....”

“Ô Ân Tường Âm Không....”

Ngón tay thon dài hữu lực men theo đường cong dục vọng khẽ vuốt ve, đôi môi duyên liếm hai trái anh đào tươi ngon trước ngực...

“Không Không cần Ân....”

Bị Cung Tường Âm trêu đùa khơi lên hỏa dục Hiểu Nham xoay xoay thất lung tưởng trốn đi ma trảo.

Cung Tường Âm sao có khả năng đơn giản bỏ qua cho hắn, cúi đầu tấn công hai cánh mông trắng nõn đang bảo vệ nụ hoa ở giữa kia.

18.

“A A Không Không cần....”

“A ha....”

Cung Tường Âm cởi bỏ quần lót, đem hai chân trắng nõn của Hiểu Nham tách ra vòng quanh thất lung y, mà cực đại lửa nóng của y lại sẵn sàng nhắm ngay miệng huyết khẩu, chuẩn bị một kích trực chỉ đảo Hoàng Long, vừa mới tiến công chuẩn bị chiếm thành thì

Cộc cộc! =))) fả thiệt nà đúng lúc hem~

“Thiếu gia, tiệc đã bắt đầu, mời cậu xuống chủ trì.”

“Đáng chết!”

Cung Tường Âm mắng một tiếng

“Ừ Âm Mau Ta muốn”

Hiểu Nham đã muốn bị tình dục hôn đầu nghe sao tới tiếng đập cửa phá ngang kia, như cũ xoay xoay thất lung thúc giục Cung Tường Âm tiến vào.

Cung Tường Âm đã muốn là súng lên nòng không bắn không được, hơn nữa bị dụ hoặc của Hiểu Nham hun đốt, làm gì còn tâm trí quản đến việc khác, đành buông súng đầu hàng tiến nhập vào thân thể Hiểu Nham.

Dù sao tiệc tối nay cũng không quan trọng, nhiều lắm thì để mấy lão nhân chờ lâu một chút.

Cung Tường Âm nghĩ vậy, lực đạo cũng càng mãnh thêm.

“A a Hô Ân”

Hiểu Nham bị Cung Tường Âm mãnh lực tiến nhập chỉ có thể vô lực ôm lấy y, tùy ý y đưa mình lên đỉnh khoái cảm.

Quản gia ngoài cửa nghe thấy tiếng thờ đóc ái muội bên trong, khuôn mặt già nua không khỏi xấu hổ đỏ lên.

Ai! Thiếu gia cũng thật nóng vội a, cũng không đợi cho tiệc tối kết thúc đã bắt đầu động phòng, thật sự là vất vả cho thiếu phu nhân!

Lắc đầu, quản gia đi xuống lầu, ông là phụng mệnh lão gia đến, xem ra muốn thiếu gia xuống lầu khả năng là phải đợi một lúc lâu, ông nên đi trước phục mệnh vẫn hơn.

Ở trong phòng làm được tới củi khô bốc lửa hai người hoàn toàn không biết tới tâm tư quản gia, chờ cho bọn hắn xuống lầu khi, tiệc tối đã diễn ra quá nửa.

Cung Tường Âm ôm lấy Hiểu Nham hai má ửng đỏ, một thân lễ phục màu hồng nhạt xuống lầu khi, lập tức trở thành tâm điểm của mọi người.

Ông nội Cung Tường Âm, cũng là người sáng lập ra Cung thị — Cung Chi Kiệt, cùng cha mẹ Hiểu Nham hướng hai người đi tới.

“Nhóc con, cuối cùng cũng biết xuống lầu, không có nhân vật chính còn gọi gì là tiệc hả?”

Cung Chi Kiệt phần nộ trùng Cung Tường Âm.

“Ông nội, chúng con không phải đã xuống rồi sao?”

Cung Tường Âm cười hì hì đáp lại Cung Chi Kiệt, một chút áy náy cũng không thấy, ngược lại Hiểu Nham ở một bên lại xấu hổ đỏ mặt.

“Thực xin lỗi!” Hiểu Nham nhỏ giọng nói.

Cung Chi Kiệt nhìn về phía Hiểu Nham khi đã chuyển thành một bộ hòa ái hiền lành trưởng bối, cùng thái độ mới rồi quả thật là một trời một vực.

“Nham Nham a, không nghĩ tới nhiều năm không gặp, con càng lúc càng đẹp a.”

Nhiều năm không gặp!?! Hấn gặp qua ông nội Cung Tường Âm sao?

Hiểu Nham mờ mịt nhìn Cung Chi Kiệt.

“Nhìn con vẻ mặt mờ mịt, con thật đã quên a? Nguyên bản Tường Âm theo ta nói chuyện này ta còn không tin đâu!” Cung Chi Kiệt kinh ngạc nhìn Hiểu Nham.

“Thực xin lỗi, Cung gia gia, chúng ta gặp qua sao?” Hấn thật sự nghĩ không ra.

19.

“Ha ha, đương nhiên gặp qua! Con là cháu dâu ta tự mình lựa chọn nga!”

Nói hai mươi năm trước, Cung Chi Kiệt một lần ngoài ý muốn, khi đó có một người đang qua đường nhìn thấy mới khẩn cấp đưa ông tới bệnh viện, lúc đó mới nhặt lại được cái mạng.

Vì cảm tạ ân cứu mạng của người này, Cung Chi Kiệt muốn đưa 5% cổ phần công ty cho hấn, nhưng ân nhân này nói không cần, cái đó rất quý.

Vừa vãn ân nhân có một đứa nhỏ năm tuổi, mà đứa nhỏ này lớn lên phi thường khả ái động nhân, cho nên liền đột phát ý muốn kết thông gia.

Nhưng là hai vợ chồng ân nhân lại khó xử nhìn ông, nói đứa nhỏ này là bé trai, không thể gả cho cháu của ông, Cung Chi Kiệt thất vọng nghĩ cách khác báo ân.

Lúc này tiểu oa nhi nhìn tới Cung Tường Âm mười một tuổi, lại âm ỹ đòi cha mẹ phải gả cho Cung Tường Âm ((⊖⊖)) *nhỏ mà đã hám giai rồi*), mà Cung Tường Âm cũng thích bé con phần điêu ngọc mài này ngay từ cái nhìn đầu tiên, đương nhiên cũng phát thệ không phải bé không cưới.

Cũng may hai bên đều là những người tâm nhìn rộng mở, không bài xích đồng tính luyến ái, thậm chí ma ma bé con còn là hủ nữ ủng hộ BL, cho nên cửa hôn nhân này liền định sẵn.

Người ngoài ý muốn cứu Cung Chi Kiệt chính là Trình ba ba.

Cung Chi Kiệt đối Hiểu Nham nói ra chuyện cũ, Hiểu Nham kinh ngạc người.

“Sự tình liền như vậy, từ khi con năm tuổi đã là dâu Cung gia ta.”

“Ba mẹ, hai người vì sao không nói con biết?”

“Ta nào biết con thế nhưng quên sạch sẽ.” Mẹ ủy khuất nói.

Ách Kỳ thật bà cũng là khi Cung Tường Âm tới bàn chuyện kết hôn mới nhớ.

“Ngươi đã sớm biết?” Hiểu Nham trừng mắt nhìn nam nhân bên cạnh.

Cung Chi Kiệt cùng Trình gia phụ phụ thấy không đúng, mau chóng tìm lý do chạy trốn, tránh ăn nhâm đạn lạc.

“Ta nhìn thấy một ông bạn già, ta qua đó chào hỏi hănh.” Cung Chi Kiệt chạy trước.

“Mình a em thấy hơi đói, chúng ta đi tìm cái gì ăn đi.” Trình gia phụ phụ chạy sau.

Cung Tường Âm cúi đầu hôn trộm bên môi Hiểu Nham.

Những người khác thức thờ làm như không thấy, vợ chồng son mà, khó tránh khỏi có chút nhiệt tình, thói quen là tốt rồi.

Hiểu Nham cũng không dễ dàng buông tha như vậy.

“Đừng tưởng như vậy ta liền bỏ qua cho ngươi.”

“Chúng ta đây trở về phòng, ta sẽ chậm rãi giải thích cho cung được không?”

Cung Tường Âm trong mắt lóe ra quang mang tính kế.

“Hảo, ta đây muốn nhìn xem ngươi giải thích ra sao.”

Hiểu Nham tránh đi ôm ấp của Cung Tường Âm, đi trước, Cung Tường Âm cười khê, nhìn ông nội nháy mắt mấy cái, theo sau.

Cung Chi Kiệt thở dài, thẳng nhóc này, lại để tàn cục cho lão thu.

20.

Vào phòng, Cung Tường Âm liền đem Hiểu Nham đặt trên ván cửa, vén lên lễ phục, kéo quần nhỏ, đem dục vọng sung sướng hung hăng thẳng tiến địa phương mới 20 phút trước bị hănh yêu thương qua.

“Ân a Ngươi Không cần” Hiểu Nham chống đẩy Cung Tường Âm.

Nhưng là thân thể sớm đã quen với âu yếm của Cung Tường Âm, chủ động hòa theo đón ý, hành động phản kháng của Hiểu Nham biến ngược lại thành dục nghêh còn cụt.

“Nham, cung thiết nhanh, mặc kệ ta muốn bao nhiêu, cung vẫn là khiến người ta nhanh hít thở không thông, làm cho ta bao nhiêu cũng muốn không đủ.”

Cung Tường Âm ở bên tai Hiểu Nham nói nhỏ, hạ thân cũng mạnh mẽ tiến vào.

“Âm A a.....”

Hiểu Nham chủ động đem một chân nâng lên, làm cho Cung Tường Âm xâm nhập càng thêm sâu.

“Âm ô.....”

Hiểu Nham phóng ra dục vọng của hắn, Cung Tường Âm cũng ở trong nội vách đạt tới cao trào.

Cung Tường Âm vẫn giữ nguyên tư thế kết hợp ôm lấy Hiểu Nham, đi đến bên giường, song song ngã xuống, ngoan đảo nội vách non mềm.

“A a”

Hiểu Nham vô lực chỉ có thể không ngừng thừa nhận Cung Tường Âm va chạm, một lần lại một lần phát tiết dục vọng.....

Thẳng đến nửa đêm, tinh sự mãnh liệt mới chấm dứt, mà Hiểu Nham, sớm đã vô lực động đậy.

Hiện ra ánh rạng đông, lại là một ngày mới tràn ngập sinh cơ, tràn ngập hy vọng.

Túc ngữ nói: sáng sớm chim chóc có trùng ăn, sáng sớm trùng con bị chim thịt.

Những lời này vừa vắn ứng trên người Cung Tường Âm cùng Hiểu Nham.

Hiểu Nham mở mắt ra, chỉ thấy hé ra siêu đại đặc tả tuần nhan ở trước mặt.

“Tinh, vừa lúc ta cũng đói bụng.”

Cung Tường Âm không đợi Hiểu Nham phản ứng lại đã áp lên người hắn chuẩn bị ‘ăn sáng’

Ai! Kết hôn mới một ngày, Hiểu Nham liền mau cảm thấy ‘tinh tẫn nhân vong’...

Không biết những ngày sau này nên làm sao a.....

Xong việc, Hiểu Nham nằm trong lòng Cung Tường Âm hưởng thụ dự vị khoái cảm còn đọng lại.

“Ông nội nói ta năm tuổi liền tám dính người, vì cái gì ta đều không nhớ ra?”

Hiểu Nham còn để ý chuyện này.

Nghe Hiểu Nham nói đến việc này, lần này đổi lại là Cung Tường Âm trừng Hiểu Nham.

“Cung còn dám nói, khi đó ta vì một số nguyên nhân mà phải xuất ngoại, tuy là luyện tiệp cung, nhưng không có cách, cho nên ta và cung đã ước định, chờ cung đủ hai mươi lăm ta sẽ trở về lấy cung, không nghĩ tới cung đem chuyện này quên tới nhất kiện nhị tịnh (*sạch sẽ*).”

“Ta thật sự Đợi chút.... Người không phải là Tường ca ca.” Hiểu Nham kinh hãi.

21.

“Cuối cùng cũng nhớ!” Cung Tường Âm ngả ngón hôn môi Hiểu Nham.

“Thật người là Tường ca ca?”

“Bằng không là ai?” Cung Tường Âm hỏi lại.

“Người.... Oa a a.....” Hiểu Nham bỗng khóc rống lên.

Cung Tường Âm bị Hiểu Nham đột nhiên khóc rống lên dọa cho không biết làm sao.

“Xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên lại khóc?”

Cung Tường Âm ngồi dậy, đem Hiểu Nham ôm vào lòng an ủi.

“Người.... Ô ô..... Xấu xa Ta Ta Nghĩ người không Không cần ta”

Hiểu Nham khóc thút thít ghen ngào, một câu đều nói không xong.

“Ta sao có khả năng không cần cung, ngoan, đừng khóc, cung khóc ta rất đau lòng.”

“Tường ca ca, người thật xấu xa, người có biết ta rất nhớ người hay không, người đi rồi ta mỗi ngày đều khóc, mẹ không ngừng an ủi ta, nói người nhất định sẽ tới tìm ta, ta liền cứ thế chờ,

chờ tới ba năm cũng không thấy người gửi một chữ cho ta, sau đó ta mới quyết định quên người, nhưng là.... Người thế nhưng hơn mười năm sau mới trở về, người sao có thể như vậy.....”

Hiệu Nham tuy không còn rơi lệ, nhưng hấn khóc hồng hai mắt, nhìn qua có vẻ đằm đằm đáng yêu.

“Thực xin lỗi, là ta không tốt, bởi vì ông nội đem công ty bên Mỹ giao cho ta, tuy rằng ta muốn trở về Đài Loan, nhưng lại đi không được, ta nói với ông nội cũng năm nay đã hai năm, ta muốn trở về cưới cùng ông mới bằng lòng cho ta trở về, ta không biết cùng nhớ ta như vậy, thực xin lỗi Nham Nham.”

“Ô ô.... Không cần bỏ lại ta.....”

“Sẽ không, không bao giờ nữa, bắt quá.....” Cung Tường Âm mắt tràn lửa giận.

“Bắt quá cái gì?” Hiệu Nham khó hiểu nhìn y.

“Cung dám thừa dịp ta không ở quen ba mươi cô bạn gái, nếu không phải ta phá ngang, cũng có phải hay không tính cùng người khác kết hôn?”

“Cái gì? Nguyên lai bọn họ cùng ta chia tay là do người giờ trò quỷ!”

“Bằng không đâu? Cung bị đá lần thứ ba mươi ở quán bar uống rượu, nói ra cái gì sẽ lên giường với người thứ một trăm cùng đụng trúng, may là ta nghe được, dọc đường đi theo cung, đợi cung đụng trúng chín mươi chín người sau mới đứng trước mặt cung cho cung đụng, bằng không hơn mười năm ta trồng cây chăm quả bị kẻ khác hái mất rồi.”

Nghe được Cung Tường Âm nói, Hiệu Nham sợ đến không nói thành lời, nguyên lai mấy lời chia tay cực kỳ vớ vẩn kia đều là do một tay Cung Tường Âm tạo ra.

22. hết

“Nguyên lai hết thấy những gì xảy ra trong mấy ngày nay đều do người thiết kế.”

“Đúng vậy! Việc này là trừng phạt nhỏ dành cho cung, ai kêu cung không hiểu khổ tâm của ta, bạn gái quen một người lại một người, hại ta mỗi ngày ở Mỹ đều run như cây sậy, sợ cung bị hồ ly tinh bắt mất, sợ cung bị tên biến thái nào đó tráo mắt.”

Tích Thiên Cáo

Cung Tường Âm nói lòng đầy căm phẫn, dõng dạc, nhìn tới biểu tình kia của y, Hiểu Nham tin tưởng, hẳn nếu thật sự cùng người khác phát sinh quan hệ, Cung Tường Âm tuyệt đối đem người kia chôn sống.

“Ngươi thật sự hảo đáng ghét.” Hiểu Nham nằm trong lòng Cung Tường Âm làm nũng.

“Phải, ta đáng ghét, Nham, ta từ trước đã nói với cung, đời này ta chỉ yêu một mình cung.”

Cung Tường Âm thâm tình hôn môi Hiểu Nham.

“Ta biết, tacũng chỉ yêu ngươi.”

Hiểu Nham thẹn thùng nói ra những từ hẩn giấu trong lòng đã lâu.

Ra đi hơn mười năm, Hiểu Nham nằm mơ cũng không nghĩ tới, hơn mười năm trước, người mà mình yêu nhất kia lại trở lại bên người...

Nhắm mắt, Hiểu Nham nằm trong lòng Cung Tường Âm an lành ngủ, tình yêu chờ đợi hơn mười năm này, cuối cùng

.... Nở hoa kết trái

Trong mộng, Hiểu Nham trở lại bộ dáng khi mình vẫn còn năm tuổi.....

“Tường ca ca, sau này lớn lên ta muốn gả cho ngươi.”

“Hảo, chờ tiểu Nham lớn lên, Tường ca nhất định lấy ngươi về nhà.”

“Hảo.”

❧ End ❧

Happy vietnamese woman day

An Nguyệt Nhã.